

Lletania de la muller

A Roser, és clar!

Terra del meu camí de l'esperança,
 Alba sobre el meu temps d'il·lusió,
 Lluna rere el meu sol en delectança,
 Eva del meu Adam cara al perdó,
 Salva'm, dona muller,
 plena del meu voler!
 Rosada de les meues flors novelles,
 Besada deis meus dies amb les nits,
 Corolla on van les meues cinc abelles,
 Bresca per a la mel dels meus sentits,
 Salva'm, dona muller,
 plena del meu voler!
 Pa de la meua fam de massa coses,
 Alleluia del fang del meu treball,
 Roser tocant de maig les meues roses,
 Rosari del meu plor sobre la vall
 Salva'm, dona muller,
 plena del meu voler!
 Almoïna al meu ofici de pobresa,
 Mà oberta del meu clam vora els perills,
 Cor de la meua sang. Set i promesa,
 Got dels meus llavis, Mare dels meus fills,
 Dona, salva el vol meu,
 muller: ala de Déu!

XAVIER CASP

(Primer premio en el Certamen Literario de Palma de Mallorca, 1950.)

PRIMAVERAL

La Primavera... Caracera
 enfeblidora del jovent
 que, fins ahir, va fer carrera
 pels esperons del fred i el vent.
 El capriciós temps inestable
 et crema, et mulla, es sec, plúts...
 pero es encara més mudable
 el teu humor sense repòs:
 Veus el jardí plé de poncelles
 sense gosar collir ninguna.
 Te fan glrir tantes donzelles
 que no saps bé com és cascuna.
 La xica amb bust que tiva el
 [traje
 et mira, es riu i te fas roig...
 Pero se riu pel bon oratge
 no porque tú li faces goig.
 I si amb l'amor te toparies
 en un capvespre tendre i llarg
 cém poder dir lo que diries
 si el gargamell tens sec i amarg?
 Els genolls fluïxos, la ment
 [buida,
 al llit l'insònni es fa pregón.
 Pero, al matí, que el deure crida,
 te nuga al llit fa mitja son.

 En ma vital marxa primera
 mai no he lloat la Primavera
 —desfici, dubte i desenganys—
 Mes quina joia falaguera
 la Primavera als cinquanta anys!

M. THOUS LLORENS

Vora el Xúquer

I

PASSA EL RIU...
 Passa el riu silenciós...
 Una oroneia, afuada,
 al mirall fa una besada
 i s'eleva al cel blavós.
 Passa el riu... La lluna, blanca,
 s'ompli de posta de sol.
 Quí sabria dir la branca
 des d'on canta el rossinyol?
 L'hora és de plata i de nacre,
 El riu passa tot calmos...
 Per l'aire sura el mllaere
 d'un gran silenci olorós.
 Passa el riu cap a la mar...
 Una barqueta dormida
 descansa la seua vida
 arrecedada al canyar.

II

AI, QUIN SOL!

Ai, quin sol, Senyor, quin sol
 i quin blau més blau al cel
 i quin perfum de la flor,
 de la flor del taronger!
 Quin roig entre verdes fulles
 i quin ocre als nostres peus
 i quin coloret de llavis
 en les roses dels rosers!
 I quin blanc de carn fadrina
 i quin blanc de blanca dent
 en els pétals olorosos
 de la flor del taronger!
 Si el paisatge era picòrtic
 les paraules eren mel,
 la companyia era bona
 i els ulls eren tots negreus.
 A l'ombra d'una figuera,
 que és ombra d'encantament,
 la conversa se fonia
 dins l'aire i son remoreig.

 Ai, quin sol, Senyor, quin sol
 i quin blau al cor i al cel
 i quin color de taronja
 —glop de sang— als tarongers!

III

A L'OMBRA DEL TARONGER

A l'ombra del taronger
 va fer florida mon cor.
 Fón un amor primicjer
 que esclatava com la flor.
 Com era Amor matíner
 i se guarnia de llor
 el somris que allí va fer
 fón un magnífic tresor.
 A l'ombra de verdes branques
 sota les floretes blanques
 que el dolç perfum va estenent
 una paraula sagrada
 vibrá en la tendra mirada
 que fón etern jurament.

CARLES SALVADOR

DRES

BERNANDEZ FLOREZ

Real Academia Española

te sus producciones cuando entre ellas y nosotros se ha interpuesto tanto tiempo. Para agradar a estos importantes señores, un escritor debe tener la necesaria paciencia para esperar un par de centurias. No es críticamente ortodoxo llamar "libros de entretenimiento" a las novelas de Cervantes. Y, no obstante y en elevado sentido, lo son.

Quizá por reacción contra tanta pueril novela de "detectives" y tantas estúpidas "novelas rosa", se acentúa en nuestro tiempo cierta inclinación a procurar que se rellene ese género con noticias y observaciones de análoga categoría a las de los trabajos de reportero periodísticos o con intenciones de carácter sociológico. Tanto unas como otras, por pertenecer a modalidades transitorias, a aquello que, por estar a merced de las circunstancias, hoy es cierto y mañana reseco, mustio y sin realidad, lleva consigo el virus que hace más breve la vida de la novela.

La cuestión que comentamos no vale la pena de ser estudiada, porque nadie es capaz de cambiar los gustos del público. Pero una humanidad encorvada únicamente sobre esas obras que no son "de entretenimiento" y que podrían recomendarle los más cultos archiveros, no me parecería haber ganado mucho.